

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

III. Calvini auctoritas Genevae formidabilis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

ne audire, neq; ullius Commentarios legere dignetur. Id vero Deo summopere displicere, qui nolit, ut subsidia ista negligamus, huncq; despectum atque arrogantiam in nonnullis acerbe aliquando vindicet. Horum vero Ministrorum quorum opera Calvinus ad institutum suum promovendum ac perturbandam Galliam usus est, præcipui fuerunt. Antonius Rupi-Chandeus, & Massonius, quæ ille Lutetiam ablegavit, ut novi Evangelii Ministerio fungeretur, dum ipse interea Genevæ tamquam in specula sedens novæ suæ Christianitatis universam Rempublicam vericaret ac moderaretur.

II. Quemadmodum vero Aneas & socii abjectis Trojanis insignibus & armis Græcorum assumerunt, ut sub falso eorum prætextu tanto tutius latere, tantoq; facilius Græcos fallere possent: sic novi isti Evangelistæ, ne nihil haberent quod novum non esset, nova suscepta à Calvino novo Apostolo missione, nova etiam nomina sibi indiderunt, ac nova insignia præ se tulerunt. Angelus Vermilius, Petrus Martyr, Jacobus Cocus, Justus Jonas, Joannes Massonius primus Parisiensis Ecclesiæ Minister, la Riviere; Joannes de Pleurs, Espoir; Claromontius primus apud Rupellanos minister, Fontanus appellari voluerunt. Fuir qui repudiato Geberri nomine de Berger; alius de Tréblert, pro de Roches dici voluit. Ipse ille Rupi-Chandeus Sadacl deinceps, Colonius, Batellus; le Gai, de la Pierre, idemque etiâ Boisnormandus dicti sunt. Carolus de Albiac suscepto ministerio de Pleffis; Andreas Masurius, la Place, alii aliis nominibus noti fuerunt. Quin etiâ magus ille Theodorus Beza, quem primum Genevam cum Candida sua venisset, eleganti & convenientis ominis nomine, Tibaldum Maium se appellavit.

Persuaserant sibi forte isti homines, quemadmodum Deus, ut inquit S. Hieronymus, servorum suorum nomina numquam mutavit quin magnum aliquod mysterium simul indicare voluerit; sic quoq; hanc suorum nominum permutationem mysticū aliquid habere simplices existimatos. Aut quemadmodum Romani Pontifices suscepto Pontificatus inunere, pristino deposito nomine novum sibi sumunt, nequaquam propterea Baptismo, ut hæretici calūniantur, renūciantes, sed id indicantes, cum nova hac & suprema in terris dignitate novam se quasi naturam & virtutem accipere: sic ministri illi innuere voluerunt, se ad ministerium vocatos velut depositis veteribus exuviis, quasi novos homines repente prodire. Sed quemadmodum serpens etiam si veterem pellem deponat, non tamen serpentis naturam de-

ponit; sic isti, etiam si pristina nomina mutarint, non tamē indolem ac mores mutarunt, ne hilo quidem meliores, immo multo deteriores facti. Idem fateor institutum ab iis observari, qui religiosum Cappucinorum ordinem ingrediuntur: sed longe diversissima ratione. Cui enim non admirationi sit, homines reperiri tanto religionis ardore inflammatos, ut abjecta purpura, abjecto torque aureo, abjectis ceteris equestrium ordinum insignibus, lacernam ac cilicium sibi sumant, Mundumq; cum omnibus suis rebus æternum valere jubeant? Sed facile iam illam cogitationem omitto, quam ob causam nominum hæc mutatio, quæ in secreto plerumque non verum quando ad ministerium recipiebantur, fieri solebat, à Prædicantibus introducta atq; usurpata sit. Neq; enim alios quoq; quos tamen multo plures possem, eandem ob causam sub censuram hoc loco vocare volo. Illud tantum addo. Quemadmodum inter animantia quædam sunt quæ pedum suorum vestigia, præsertim circa cubilia & latibula sua confundunt, ne à venatoribus perverstigentur ac deprehendantur: sic multos ex illo hominum genere hac nominum mutatione, vel prioris suæ vitæ turpitudinem, vel generis sui infamiam, tegere, vel denique periculis se subducere voluisse. Jam ad Calvinum revertamur.

Calvinus Genevæ tantam obtinebat auctoritatem, ut non modo ab omnibus, etiâ ipsi Reipublicæ primoribus observaretur ac coleretur, verum etiâ quasi adoraretur. Cujus rei Beza lepidum adfert exemplū ejus, qui quum morti jam vicinus esset, persuadere sibi non poterat à Deo sibi peccata remissa esse, nisi à fidei illo Dei servo, quem toties ante ac tam graviter offenderat, itidē veniam impetrasset. Idq; in illius laudem Beza dicit, Calvinum vitam describens. Id vero etiam intelligi potest ex illa contentione, quæ inter Italū quendam & Sabaudum extitisse fertur, Sabaudum Calvinum non modo ad cælos usq; sed etiam supra S. Paulum efferente. Quid? Beza ipsum audiamus, quodam loco aperte profitemem, se quæ à Calvino profecta sunt, non minus recipere, & merito quidem, quam ea quæ ex Domini ore sint prolata. Hanc vero suam auctoritatem Calvinus non minus imperiose exercuit quam humiliter alii deserebant. Quæcumq; vellet, fiebant; nec quidquam quod non vellet, fieri poterat. Quod si quis contra ipsum vel formam Ecclesiæ aut Reipublicæ ab ipso introductam, disciplinam præcipue Ecclesiasticam hincere auderet, statim illud audiebat:

Cornu ferit ille, cæveto.

Na 2

In quo

In quo sane si quisquam alius, Calvinus solum gererebat. Ad disciplinam illam quod attinet saepe ejus tentata est reformatio, saepe alia forma proposita, Calvino semper obnitente. Unde multa ac magna turbae ac seditiones exorta sunt, praesertim anno M. D. XLVIII. M. D. LIV. M. D. LV. Beza ait, Calvinum non semel nudis se gladii medium objecisse, ac sua tantum praesentia furibundos, ac desperatos homines revocasse. Quotiescumque ille sive in Consilio sive in Consistorio a se formato, (de quo sequente libro dicam) sententiam dicebat, nemo erat ex omnibus qui vel solo verbo contra mutire auderet, Adeo omnes non modo in sententiam ejus pedibus ibant, sed ultro etiam antequam dixisset, applaudebant. Quid multis? Voci ejus omnes obediebant. Satis erat hic illud Pythagoraeorum *Αυτός έπα*. Nullum ex ejus ore verbum evolabat, quod non pro ipsius Veritatis filia haberetur. Tanto opere illi omnes verebantur. Interim sub illo sanctitatis velo, invidum ille & nihil nisi vindictam spirantem animu occultabat, cujus quidem aculeos & vim multi senserunt, tum praesertim postquam ille absoluti imperii ac nullis limitibus circumscriptae potestatis dulcedinem degustavit, & degustata, imperiose usurpavit. Quod si quis opponere se ausus esset, Deum immortalem quomodo ille excandesceret! quomodo tumultuaretur! Is ipse qui tam liberali penicillo laudes ejus depinxit, ait, quum sua natura ipse esset cholericus, & ingenio miti prompto, hominum quorundam immodestia, infinita negotiorum varietate ac multitudine quae pro Ecclesia Dei quotidie sustinebat, ac tandem sub vita finem familiaribus sibi morbis, difficiliorem aliquanto ac morosiorē fuisse reddidit. Heshusius in Defensione sua affirmat, visum esse Calvinum judicio in quo de capite alienos agebatur, assistentem, & mortis sententiam in reum ferentem. Cajetus ait, in politicis negotiis Calvino semper inter magistratus ac primores Reipublicae locum fuisse, etiam in criminalibus judiciis: eaque se ipsum gloriatum esse. At hoc in Catholica Ecclesia nequaquam permissum est, in qua Ecclesiastici judices non modo nullam habent de capite cujusquam statuendi potestatem, sed etiam scribis si qui adsint ex Ecclesiastico ordine, decreto quo quis mortis damnatur scribendo interesse non licet, qui vero contra faciunt, in irregularitate incidunt, & beneficiis Ecclesiasticis privantur. Alius vir erat Calvinus, qui inter magistratus suum obtinebat locum, & una cum civitatis Syndico tribunali insidebat, cum eisdem ibat, & inter praecipuos

magistratus medius, uni praetori primum locum cedebat. Sic omnes narrant qui vel Genevae educati sunt, vel Genevensium res experientia norunt. Margarita Navarra regina, Princeps benigna admodum & liberalis, quatuor Francorum, ut vocant, millia ad Calvinum Genevam miserat, in pauperes exules ac profugos Gallos distribuenda. Quae quidem ille accepit, in distributione tamen mala fide versatus est. Hac de re certior facta regina, de Calvino conquesta est. Calvinus in Consilio factu suu excusavit, & quibus potuit, praetextibus palliavit. Ut vero satis sapere, sibi ejusmodi excipiendos impetus esse, nec vel omnes reginas hili se facere ostenderet, insolenter admodum reginae, ad refutandam, uti dicebat, calumniam, scripto respondit, quod & coram senatu civitatis legit, eoque praesente obsignavit. Idem tamen postea aliud submisit admodum & humiliter scriptum pro illo suppofuit, ac nuncio ad reginam perferendum dedit. Hac fraude postea in apertum erumpente, Calvinus toti civitati fabula fuit, ut Bolfecus ait, qui tum Genevae vixit.

Qui Genevam ultro citroque comeabant, dici non potest quam effusi in Calvini laudes fuerint, quas non pleno, tantum ore, verum etiam buccinis decantabant, tan taque narrabant miracula, ut nullus esset juvenis, qui quidem emancipatus ac sui juris esset, qui non hujus, tanquam alterius & novi sancti Pauli Apostoli videndi desiderio afficeretur. Tantos vero ille laudum suarum habebat praecones, ut praedicandis illis fatiari non possent. Ex quo fiebat, ut plures undique Genevam, tanquam alteram Corinthum, ad novam hanc Laide confluerent. Quinetiam multi relicta patria, in illum Sabaudiae angulum commigrarunt: quam nonnulli Hierapolim, id est, sanctam Civitatem, appellarunt: ut Stephanus le Roy in suo de Martyribus, libello. Ex omni vero hominum genere nulli facilius insecuti sunt, quam pictores, horologiorum artifices, aurifabri, librarii, typographi, & quicumque in aliquo artificii genere excellebant. Ut enim tabula quanto candidior est, tanto facilius infuscatur: sic fraude haereticorum acutioris ingenii homines facilius capti sunt quam Minerva, ut dicitur, pinguioris. Omnes haereticos, quorum vita non minus erat dissoluta quam opera licentiosa, dum colores suos terunt, dum horologiorum rotulas ordinant, dum Chimerae suas arti inculpunt, dum varia ducunt emblemata, intellectu sui acumine ipsos duolos perforare ac penetrare satagebant, ac tot animo phanta-